

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΥΔΡΑΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΜΟΝΟΝ ΤΩΝ ΑΝΤ. Ν. ΜΑΝΙΚΗΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ· ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΓ. ΚΩΝ. ΤΙΝΟΥ 9· ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΕΤΟΣ 7' - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1939 ΑΡΙΘ. 9 (81)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΗΣ Ν. ΜΑΝΙΚΗΣ
ΚΑΤΟΙΚΙΑ : ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΥ 18 - ΑΘΗΝΑΙ (2)

ΑΛΗ ΠΑΣΑ ΤΕΠΕΛΕΝΛΗ ΚΑΚΟΥΡΓΙΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΑΧΙΝΗ ΜΑΡΤΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἀγώντος τοῦ 1806 ἡ Ρωσσία καὶ ἡ Τουρκία περιήρχοντο καὶ πάλιν εἰς ἔνοπλον ῥῆξιν· μοῖρα δὲ ῥωσικὴ ὑπὸ τὸν ναύαρχον Σινιάβιν, διατρίβουσα εἰς τὸ Ἴόνιον, τοῦ ὁποίου αἱ νῆσοι ἐτέλουν ὑπὸ ῥωσικὴν κατοχὴν, ἔπλεεν ἀρχομένου τοῦ 1807 εἰς τὸ Αἰγαῖον, πρὸς ἐξέγερσιν τῶν κατοίκων τῶν νήσων καὶ εἰς ἐπικειμένην μετὰ τοῦ τουρκικοῦ στόλου συνάντησιν.

Τὴν 17 Φεβρουαρίου ὁ Σινιάβιν εὐρίσκειτο πρὸ τῆς Ὑδρας (1) τῆς ὁποίας πολλοὶ τῶν πλοιαρχῶν καὶ τινες τῶν προκρίτων, οἱ σημαντικώτεροι μάλιστα, ἦσαν Ῥῶσοι ὑπήκοοι. Οὗτοι, εἴτε ἐκόντες, εἴτε παραπεισθέντες ὑπὸ τοῦ Σινιάβιν ἐκῆρυσαν τὴν κατὰ τοῦ σουλτάνου ἀνταρσίαν καὶ παρέσυραν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν πλειονότητα τῶν κατοίκων.

Ὁ Σινιάβιν προέβη τότε εἰς τὴν ἐπίταξιν πλοίων πρὸς ὑπηρεσίαν τοῦ στόλου του καὶ πρὸς διοργάνωσιν καταδρομῆς κατὰ τῶν φερόντων τουρκικὴν σημαίαν πλοίων, ὡς καὶ τῶν φερόντων τὴν σημαίαν τῆς Γαλλίας, μετὰ τῆς ὁποίας ἡ Ρωσσία ἦτο ἐπίσης εἰς πόλεμον.

Ἐν τῶν πρὸς καταδρομὴν ἐπιταχθέντων ἦτο καὶ ἡ Ἴρις (2). Ἰδιοκτῆται αὐτοῦ, ἔξ ἡμισείας ἑκάτερος, ἦσαν ὁ Ἀντώνιος Χατζῆ—Τούκας, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ κυβερνήτης αὐτοῦ, καὶ ὁ Δημήτριος Σαχίνης.

Εἴτε τὸν πρῶτον ἐθεώρει ὁ Σινιάβιν ὡς ἰδιοκτήτην, εἴτε τὸν δεύτερον, ἡ ἐπίταξις τῆς Ἴριδος ἦτο ἀναλόφρευκτος, διότι ὁ πρῶτος ἦτο Ῥῶσος ὑπῆκοος καὶ ὑπόχρεως εἰς στρατιωτικὴν εἰσφοράν, ὁ δεύτερός δὲ ἦτο ὑπῆκοος Γάλλος, ὑπῆκοος ἐχθρῆς πρὸς τὴν Ρωσσίαν δυνάμει, καὶ τὸ πλοῖον κατέσχετο ὡς λεία πολέμου.

Ὑπερμεσοῦντος τοῦ 1807 ὁ πόλεμος ἐτεσματίζετο καὶ ὁ Σινιάβιν ἀπεσύρετο εἰς Κέρκυραν. Οἱ ἐπιναστάται δὲ ἐγκατελείποντο εἰς τὴν διάρκειαν τοῦ καποῦδαν πασᾶ. Ἐκ τῶν ἀκολουθησάντων τὸν στόλον τοῦ Σινιάβιν πλοιαρχῶν ὁ Ἀναστάσιος Μπαλῆς συλληφθεὶς κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐχθροπραξιῶν παρὰ τὴν Τενέδον καὶ ἀλειφθεὶς διὰ πίσεως, ἐκρεμάσθη ἀπὸ τινος κεραίας τῆς ναυαρχίδος καὶ ἐκάη ζῶν· ὁ δὲ κυβερνήτης τῆς Ἴριδος Ἀντώνιος Χατζητούκας συλληφθεὶς ἐν Ὑδρᾷ βραδυτέρον ὑπὸ ἀποσταλέντος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως μουμπασίρη καὶ ἀχθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐβλήθη εἰς σάκκον καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Βοσπόρου (3). Οἱ πρόκριτοι Λάζαρος Κουντουριώτης, Δημήτριος

Τσαμαδός, Ἀναστάσιος Κοκίνης, Νικόλαος Γιακού μάκη Τομπάζης καὶ Νικόλαος Οἰκονόμου, ἀρχηγοὶ τῆς ἀνταρσίας, διὰ νὰ σώσουν τὴν κεφαλὴν των ἐδραπέτευσαν (4) καὶ διὰ τὰ τύχῳσι συγγνώμης ἐδᾶπάνησαν κολοσιαῖα ποσὰ εἰς δωροδοκίας καὶ εἰ-ἀποζημιώσεις λειῶν, τὰς ὁποίας εἶχον μὲν κάμει τὰ ὑπὸ Ὑδραίους εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ ῥωσικοῦ στόλου καταδρομικά, ἐκαρπώθη ὅμως ὁ Σινιάβιν καὶ οἱ καταδρομεῖς του (5).

Ὅπως δὴποτε, αὐτοὶ ἔπαθον ὅ,τι πάσχουν ἐπιναστάται, ὅταν μία ἐπανάστασις κατατέλλεται· ἀλλ' ἔπαθον ζημίας καὶ ἄλλοι ἀνεύθυνοι. Ὁ Δημήτριος Σαχίνης μάλιστα, ὁ ὁποῖος οὔτε τὴν ἀνταρσίαν ἠσπᾶσθη, οὔτε τὸ πλοῖον του εἶχε συγκατατεθῆ νὰ δώσῃ, ὑπέστη αὐτὸς διὰ τὰς πράξεις τῶν ἄλλων τὴν ἀπώλειαν τοῦ πλοίου του καὶ μαρτυρικὸν μετὰ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ του θάνατον· ἀθῶος αὐτός, πεσὼν θύμα τῆς ἀδικίας καὶ τῶν ἀρπακτικῶν διαθέσεων τοῦ Ἀλῆ πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸς ἐπιναστάτης.

Τὸ τραγικὸν τέλος του ἦτο γνωστὸν ἐκ τῶν ἐξῆς ὀλίγων τὰ ὁποῖα ἔγραψεν ὁ Rouqueville, πρόξενος τῆς Γαλλίας ἐν Ἰωαννίνοις :

«Οὕτω ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς σημαίας τῆς Αὐτοῦ Βρετανικῆς Μεγαλειότητος ἦρπασεν (ὁ Ἀλῆ πασᾶς) μίαν Ὑδραϊκὴν κορβέτταν ἀποπλεύσαν ἐκ Κερκύρας μὲ γαλλικὰ ναυτιλιακὰ ἔγγραφα. Διοικεῖτο ὑπὸ Ὑδραίου πλοιαρχοῦ δογμαζομένου Σαχίνη καὶ δύο υἱῶν του, τῶν ὁποίων ἐσπευσα νὰ ζητήσω τὴν ἀπελευθέρωσιν. Τὸ δίκαιον ἦτο ὑπὲρ ἡμῶν· ἡ ἀποκατασταθεῖσα τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας ἡμῶν ἐμπιστοσύνη μοῦ παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, ὅτι τοῦτο τὸ παράπονον, προστιθέμενον εἰς τόσα ἄλλα, τὰ ὁποῖα εἶχομεν κατὰ τοῦ Ἀλῆ, θὰ ἔπειθε τὸ διβάνιον νὰ μᾶς δώσῃ περιφανῆ ἱκανοποίησιν. Ἀλλοίμονον! Ὁ Σαχίνης ἦτο Ἕλλην· ὁ ἐχθρός του τὸν κατηγορεῖ ὅτι εἶχεν ὑπηρετήσει τὸ 1807 τὸν στόλον τοῦ Σινιάβιν κατὰ τὴν ναυμαχίαν τῆς Τενέδου, καὶ ἡ Πύλη, ἡ ὁποία πάντοτε ἠρέσκετο νὰ χύνη αἷμα χριστιανικόν, διέταξε νὰ πέσῃ ἡ κεφαλὴ του.

Ἐσῶσα εὐτυχῶς ἓνα τῶν υἱῶν του (6) καὶ δλόκληρον τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου Ἴρις (7) χωρὶς τότε νὰ ἀμφεβιλλοῦν ὅτι δέκα ἔτη ὕστερον, οἱ ἀτυχεῖς αὐτοὶ θὰ ἐξεδίκουν ἐν τῷ αἵματι τῶν Τούρκων τὸ ὑπὸ τῶν τυράννων τῶν χυθὲν αἷμα τοῦ πλοιαρχοῦ

των, κατορθώσαντες να θριαμβεύση ἡ σημαία τοῦ σταυροῦ εἰς τὰ κύματα τοῦ Αἰγαίου.

Δὲν ἀμφέβαλλον μετὰ τὸ κακούρηγμα τοῦτο τοῦ δεσποτισμοῦ ὅτι ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις εἶναι ἀπιστος, ἀφοῦ δύναται ἀτιμωρητὴ νὰ παραβιάζη τὸ διεθνὲς δίκαιον. Δὲν διείδον λοιπὸν ἄλλο εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Σαχίνη καὶ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ του, συλληφθέντων ὑπὸ τὴν σκέπην φιλικῆς σημαίας, παρὰ ἄφρονα ἔξαψιν φανατισμοῦ» (*).

Τὸ ἔγνωρίζομεν ἐπίσης ἐκ τῶν ἐξῆς ὀλίγων τὰ ὁποῖα ἔγραψεν ὁ Ἀραβαντινός εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀλῆ πασᾶ.

«Ἐπῆλθε δὲ τότε καὶ τὸ ἀκόλουθον συμβάν ἀρκούντως ἐνδεικτικὸν τοῦ ἄκρου δεσποτισμοῦ τοῦ Ἀλῆ καὶ τῆς ἐντελοῦς ἀδιαφορίας, ἣν πρὸς τὴν κεντρικὴν κυβέρνησιν ἐδείκνυεν, ἐπιβάλλων ὡς νόμον μόνον τὴν αὐθαίρετον θέλησίν του. Κατὰ Μάϊον τοῦ 1810 προσωρμίσθη ἐν τῷ λιμένι τοῦ Μούρτου Ὑδραϊκὴ τις κορβέττα, φέρουσα ναυτιλιακὰ ἔγγραφα ὑπὸ Γαλλικῶν Ἀρχῶν ἐκδεδομένα καὶ σημαίαν Γαλλικὴν, ἣτοι ἐμβλήματα τῆς κραταιοτέρας τότε Εὐρωπαϊκῆς δυνάμεως. Πληροφορηθεὶς ὁ Ἀλῆς ὑπὸ κατασκόπων, ὅτι ὁ ἰδιοκτῆτης καὶ πλοίαρχος τῆς κορβέττας Δημήτριος Σαχίνης παρῆν ἐν τῷ ὑπὸ τὸν ναύαρχον Σινιάβιν ὄψοισκῶ στόλῳ, ὅτε οὗτος ἐν ἔτει 1807 κατεναυμάχησε τὸν ὀθωμανικὸν πλοῖον. Ἀπαγῶν δὲ μεθ' ἅπαντος τοῦ πληρώματος εἰς Ἰωάννινα ἐθανάτωσεν αὐτὸν καὶ ἓνα τῶν υἱῶν του, πρὸς οὐδὲν λογισάμενος τὴν ἐπέμβασιν καὶ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις Γάλλου προξένου Rouqueville» (*).

Δεκτισμερείας ὁμοῦ τῆς συλλήψεως τοῦ Σαχίνη καὶ τῆς ἀρπαγῆς τοῦ πλοίου του μανθάνομεν ἐξ ἀντιγράφου περιγραφῆς, φερούσης τὸν τίτλον «Σημείωσις τῆς οἰκογενείας μας» τοῦ ἐπίσης συλληφθέντος, ἀλλὰ διαφυγόντος υἱοῦ τοῦ Γεωργίου, ἐνὸς τῶν πλέον διακεκριμένων πλοίαρχων τῆς Ὑδρας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ναυάρχου τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἔθνους. Τὰ δὲ κατὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατόν του μανθάνομεν ἐξ ἔγγραφου τοῦ Γεωργίου Τουρτούρη, διατελοῦντος τότε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, σωζομένων ἀμφοτέρων τῶν ἔγγράφων τούτων εἰς τὸ Ἱστορικὸν Ἀρχεῖον Ὑδρας ἐκ δωρεᾶς τοῦ ναυάρχου Μιχαήλ Γούδα, συγγενοῦς τῆς οἰκογενείας Σαχίνη. Ἀπόσπασμα τοῦ πρώτου ἀφορῶν τὰ κατὰ τὴν σύλληψιν καὶ τὴν ἀρπαγὴν τοῦ πλοίου, καὶ τὸ δεύτερον, ἀφορῶν τὸν μαρτυρικὸν θάνατόν του παραθέτομεν ἕνεκα τοῦ μεγάλου αὐτῶν ἐνδιαφέροντος.

* *

(*) «Μετὰ μῆνας τινὰς ὁ Ἀλῆ Πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων ἔστειλε πρὸς τὸν πατέρα μου τὸν Γενοβέλην ζητῶν νὰ ἀγοράσῃ τὸ καράβιον μας προσφέρων 32 χιλ. δίστηλα, καὶ ἐπειδὴ ὁ πατὴρ μου ἐζήτησε 40 χιλ. δὲν συνεφώησαν καὶ ἀνεχώρησεν.

Οἱ Κορφοὶ πολιορκοῦντο τότε στενὰ ἀπὸ τὰ ἀγγλικά πλοῖα, ἐκυρίευσαν Ἰαξοὺς καὶ νησιδίων Φανόν. Ἐμπορὸς τις Ἀποστόλης Πατρινός συνεφώνησε μετὰ τὸν πατέρα μου εἰς ναῦλον τὸ καράβιον μας διὰ 7 χιλ. (δίστηλα) νὰ φορτώσωμεν εἰς Κορφοὺς ἄλλας νὰ ξεφορτώσωμεν εἰς Ἀγκῶνα καὶ νὰ ξανα-

φορτώσωμεν σιτάρι νὰ τὸ φέρωμεν εἰς Κορφοὺς. Φορτωμένου τοῦ καραβίου, ξαναέστειλεν ὁ Ἀλῆ Πασᾶς πρὸς τὸν πατέρα μου διὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ καραβίου, καὶ ὅτι ἔδιδεν τὰς 40 χιλ. δίστηλα. Ὁ πατὴρ μου ἀπεκρίθη ὅτι ἐπιστρέφων ἀπὸ τοῦ ταξιδίου διότι τώρα, δὲν δύναμαι κατὰ τὰς συμφωνίας ἔχω μετὰ τὸν ἔμπορον. «Φορτώσαντες τὸ καράβιον ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ Κορφοὺς ἀρχᾶς Μαΐου· ἀρᾶξαμεν ὑπὸ τοὺς Ἁγίους Σαράντα, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἀνεχωρήσαμεν, καὶ αὐθημερὸν ἀρᾶξαμεν εἰς Μούρτον ἢ Σύβρα τῆς Ἀλβανίας (S. Nicola), Ἀναγκαστικῶς ἔπρεπε αὐτοῦ νὰ ἀρᾶξωμεν ἐξ αἰτίας τῶν πολιορκούντων Ἀγγλῶν καὶ νὰ περιμένωμεν ἀρμόδιον καιρὸν νὰ ἀναχωρήσωμεν, καὶ ἂν τυχόν ἠθέλαμεν συναπαντήσῃ ἀγγλικὸν πλοῖον, τοῖσι χίστον νὰ εἴμεθα μακρὰν τῶν Κορφῶν μερικὰ μίλια, καὶ δείχοντες πρὸς αὐτὸν τὰ οἰκονομικὰ ἔγγραφα εἴχαμεν, ὅτι φορτώσωμεν εἰς Μεσολόγγιον, νὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ υπάγωμεν ἐλευθέρως εἰς Ἀγκῶνα· ἀλλ' ἡ τύχη μας εἶχεν ἀποφασίσει τὴν παντελεῖαν δυστυχίαν τοῦ ὄσπιτίου μας.

«Ὁ ἀγῶς τοῦ τόπου ἦτον καὶ σκαλιέρης· ὠνομάζετο Καμπέρης· εἶχε καὶ ἀδελφὸν ὀνόματι Ρεσοῦλ. Οἱ ῥηθέντες ἔλαβον μετὰ τοῦ πατρός μου πλαστὰς φιλικὰς σχέσεις· ἤρχοντο καθημέραν ἐπὶ τοῦ καραβίου, καὶ ὁ πατὴρ μου ὑπῆγε πρὸς αὐτούς.

«Διὰ τῆς ἐπικρατοῦσης γαλήνης δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀναχωρήσωμεν ἀπὸ αὐτοῦ. Τὴν 16 Μαΐου ἡμέρα τρίτη, ἡμέρα τῆς δυστυχίας μας καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ μας, διὰ τοῦ Ρεσοῦλ ἀγῶ προσεκλήθησαν ὁ πατὴρ μου καὶ οἱ ἀκόλουθοι ἐπιβάται, διδάσκαλος Κος Θεόδωρος Ράκος, Γεώργιος Σπανιολάκης, δύο νέοι Κορφιάται, ἓνας διάκονος Ἰάκωβος, μετονομασθεὶς Ἀριστείδης, καὶ ὁ ἀδελφός μου Ἀντώνιος, νὰ δειπνήσουν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καμπέρ ἀγῶ· οἱ ῥηθέντες παρεκίνησαν καὶ ἐμὲ καὶ ἐπήγαμεν ὄλοι ὁμοῦ. Μετὰ ἓνα λαμπρὸν δεῖπνον καὶ ἀφοῦ ἐχορεύσαμεν ἀρκετὰ, εἶπον τοῦ πατρός μου νὰ ἀναχωρήσωμεν διὰ τὸ καράβιον μας. Ἀκουσὰς τοῦτο ὁ Καμπέρης, μᾶς εἶπε νὰ καθήσωμεν ὀλίγον, καὶ ἀμέσως ἕνας ἄλλος ἀγῶ ἔβγαλεν ἀπὸ τὸν κόρπον του ἓνα φιορμάνι καὶ μᾶς λέγει ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸν Ἀλῆ Πασᾶν βεζύρη τῶν Ἰωαννίνων, καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάξῃ· ἔλεγεν οὕτως. Νὰ πιάσετε τὸν καπ. Σαχίνην καὶ τὸν γραμματικὸν του, ὅστις ἤξεύρει τὸ βιβλὸν τοῦ καραβίου καὶ νὰ μᾶς τοὺς στείλετε ἀσφαλῶς. Προσέχετε νὰ μὴν πειράξετε ἀπὸ τὸ καράβι οὔτε βελόνα. Ματαιῶς ἐστάθησαν οἱ λόγοι τοῦ πατρός μου, τὸ ὅτι δὲν γνωρίζω φιορμάνι, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι Γάλλος, διότι εἴχαμεν γαλλικὴν σημαίαν, καὶ τὸν κόνσολόν μου γνωρίζω. Ὁ Καμπέρης τοῦ ἀπεκρίθη ὅτι θὰ υπάγῃς μετὰ τὴν βίαν. Κάτι ἠθέλησα νὰ κινηθῶ ἐγὼ, καὶ ἀμέσως με περιεκύκλωσαν διάφοροι Τοῦρκοι, μοὶ ἄρπαξαν καὶ ἐν μαχαιράκι εἶχα εἰς τὴν ζώνην μου. Οὕτως ἐμείναμεν μὴ θέλοντες ὄλην τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καμπέρη τριγυρισμένοι ἀπὸ Ἀλβανούς.

«Τὸ πρῶτ' δι' ἐνὸς Ζακυνθίου καὶ δύο ναυτῶν μας Παξινῶν ἠπάτησαν τοὺς ἐν τῷ καραβίῳ λοιποὺς ναύτας καὶ ἐβγαίνοντας εἰς τὴν ξηρὰν τοὺς ἤφεραν καὶ τοὺς ἔβαλαν ὑπὸ φύλαξιν εἰς τὸν σταῦλον τῆς οἰκίας τοῦ Καμπέρη· μετὰ τοῦτο ὑπῆγαν

ἐπὶ τοῦ καραβίου μας, τὸ κυρίευσαν καὶ τὸ λεηλάτησαν.

«Ὁ Κορ Σπανιολάκης καὶ λοιποὶ ἤθελον ἂν ἦτον δυνατὸν νὰ δραπετεύσω ἐγώ, νὰ ὑπάγω εἰς Παργὰν ἢ Κορφοῦς, νὰ εἰδοποιήσω τὴν διοίκησιν καὶ νὰ λάβω μέτρον διὰ τῆς ἀπελευθερώσεώς μας. Ὁ πατέρας μου ἦτον τῆς ἐναντίας γνώμης.

«Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐφθασεν ἓνας ἀγᾶς ἀπὸ τὴν Ἀρπιτσαν διαταγμένος ἀπὸ τὸν τύραννον Ἀλῆ νὰ πληροφορηθῆ δι' ἡμᾶς. Ἐπῆγαν μὲ τὸν πατέρα μου ἐπὶ τοῦ καραβίου καὶ πρὸς τὸ ἑσπέρας ἐπέστρεψαν ἐπῆραν καὶ 4 ναῦτας μαζί διὰ νὰ λάμνουν κουπί. Ἐμβαίνων ὁ πατήρ μου εἰς τὴν αὐλήν, συναπήτησεν ἐμὲ καὶ λέγει, Γεώργιε, φρόντισε μαζί μὲ τὸν Ἀντώνιον νὰ φύγετε· δὲν εἶναι καλὸν νὰ εὐρεθοῦμεν καὶ οἱ τρεῖς εἰς χεῖρας ἑνὸς αἰμοβόρου τυράννου. Ὅλοι ἀνέβαινον διὰ τῆς σκάλας εἰς τὸ σπήτι· ἐγὼ οἰπτῶν ἓνα βλέμμα τριγύρω μου, ζητῶ τὸν ἀδελφόν μου, δὲν τὸν ἐπιτύχω· ἐβγαίνω ἔξω τῆς αὐλῆς, μὲ προσκαλεῖ ἓνας Τοῦρκος νὰ ξαναέμβω. Ἐτραβήχθη ἀπὸ τὸ παράθυρον. Ἀμέσως κατέβην εἰς τὸ παραθαλάσσιον ἢ βάρκα ὅπου ἐβγαλεν τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἀγᾶν, ἀπεμακρύνετο· φωνάζω τῶν ναυτῶν, πλησιάζουν, τοὺς λέγω τὸν σκοπὸν μου διὰ νὰ ἀναχωρήσωμεν ἓνας ἐναντιώθη, τὸν ἐβγαλα ἔξω κατόπιν μου ἤρχετο ἓνας ναύτης μας Θεόδωρος τ' ὄνομα, Ροῦσσοσ· τὸ γένος· τοῦ εἶπον νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν βάρκαν καὶ ὑπήκουσεν· ἐμβῆκα λοιπὸν κι' ἐγώ, ἐκάθησα ὑπὸ τὰ καθίσματα ἢ ὥρα ἦτον πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· εἰς τὸν λιμένα ἦτον ἀραγμένα δύο καράβια καὶ ἓν μαρτίγον Γαλαξιδιώτικα· διαταγὴ εἶχον ἀπὸ τὸν ἀγᾶν νὰ μὴ ἀφήσουν βάρκα ἢ καῖκι μῆτε νὰ ὑπάγῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου μας ἢ νὰ ἀναχωρήσῃ. Φωνάζοντάς μας ἀπὸ τὰ Γαλαξιδιώτικα, τοὺς ἀπαντήσαμεν, καὶ ἀμέσως διηυθύνθημεν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο τὸ μαρτίγον· πλησιάζομεν, φωνάζουν οἱ Τοῦρκοι ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Καμπέρη εἰς ὅλα τὰ καράβια νὰ τρέξουν νὰ συλλάβουν τὸν καπετὰν Γεώργη ὅπου φεύγει· τραβοῦν διάφορες τουφεκιάς κατ' ἐπάνω μας· ἓνας ναύτης δείλιασεν ἀπὸ τὰ βόλια ἔπεσαν τριγύρω μας· τὸν ἐββαλα ὑπὸ τὸν μπάνκον· πιάνω μὲ τὸ ἓνα χεῖρι τὸ κουπί, μὲ τὸ ἄλλο τὸ τιμόνι καὶ διευθύνω νὰ ἐβγῶμεν ἔξω τοῦ πορθμοῦ· ὁ λιμὴν σχηματίζεται ἀπὸ ἓν νησιδίον· πλησιάζομεν ὑπ' αὐτὸ· οἱ Τοῦρκοι τρέχουν εἰς μίαν ἄλλην θέσιν, μᾶς τουφεκίζουν, ματαίως· νύκτα· ἐβγήκαμεν εἰς τὸ πέλαγος· ὅσον νὰ ἔμβουν οἱ Τοῦρκοι εἰς διαφόρους βάρκας, ἡμεῖς ἀπομακρυνόμεθα· κατὰ καλὴν μας τύχην πῆρε τότε μπόρα (προβέντζα) ἔγινε σκότος, ἢ θάλασσα ἔγινε βουνόν, ὅθεν πλαγίως τραβῶντες κουπί ἀπεμακρύνθημεν, δὲν ἤξεύρω πῶς ἢ θεία Πρόνοια. Πρὸς τὴν αὐγὴν φθάσαμεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον Βίανσο τῶν Κορφῶν· ἦτο ἀκόμη σκότος· ἐπέσαμεν εἰς τὸ διχά· ἐκάθησεν ἢ βάρκα· πέσαμεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐβγήκαμεν εἰς τὴν ξηρὰν δοξάζων τὸν θεόν.

«Τὸ πρωτὶ λαβὼν τὸν Θεόδωρον μαζί μου καὶ μετὰ μεσημβρίαν ἐφθάσαμεν εἰς Κορφοῦς, τὴν δὲ βάρκαν ἀφήσα μὲ τοὺς δύο ναῦτας εἰς τὸ ἀκρωτήριον. Εἰς τὴν Πόρτα Ρεμούντα (πόρτα τοῦ Φρουρίου) συναπάντησα τὸν μπαρμπέρη μας μαστρο Χρηστον Πρεβεζᾶνον· ἰδὼν με σχεδὸν γυμνὸν μοι ἔδωκε τὰ παπούτσια καὶ τὸ φέσι του. Ἀμέσως ἐπῆγον

εἰς τὸν πατρικὸν μας φίλον συνταγματάρχην Κον Νικόλαον Παπάζογλου· διηγήθην πρὸς αὐτὸν τὴν αἰχμαλωσίαν μας καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν μὲ παρρησίασεν εἰς τὸν διοικητὴν στρατηγὸν Δουσελότ, καὶ ἀφοῦ ἔμαθε καταλεπτῶς τὸ δυστυχὲς συμβάν μας, μοι ἀπεκρίθη ὅτι, μένε ἡσυχος καὶ θὰ φροντίσω ἐγὼ περὶ αὐτῆς τῆς υποθέσεως. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔστειλεν ἀπεσταλμένον τοῦ πρὸς τὸν πρόξενον Κον Πουκουβιλ εἰς Ἰωάννινα ζητῶν ἀπὸ τὸν πασᾶ νὰ ἀφήσῃ τὸν πατῆρ μου, λοιπούς, καὶ καράβιόν μας ἐλευθέρων.

«Μετὰ μερικὰς ἡμέρας στενοχωρηθεὶς ἠναγκάσθην καὶ συναξα μερικοὺς ἀνθρώπους διὰ νὰ ὑπάγω νὰ κυριεύσω τὸ καράβιον μας, μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ συνταγματάρχης Παπάζογλος, μὲ εἶπεν ὅτι διὰ νὰ μὴ ριψοκινδυνεύσω, νὰ ὁμιλήσῃ τοῦ διοικητοῦ, νὰ μᾶς δώσῃ μίαν κανονοφόρον καὶ νὰ ἐπιτύχω καλύτερα. Ἐπαρρησιάσθημεν πρὸς αὐτόν, τοῦ φανέρωσα τὸν σκοπὸν μου, δὲν συγκατένευσεν ἄλλὰ μ' ἀπηγόρευσεν αὐστηρῶς.

«Σχεδὸν ἑννέα μῆνας θρέφουμον μὲ ματαίως ἐλπίδας. Ὁ Κορ Πουκουβιλ ἐλθὼν εἰς Κορφοῦς, ἐπῆγα πρὸς αὐτόν, καὶ μὲ ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ πατήρ μου καὶ ἀδελφός μου εἶναι ζωντανοὶ εἰς πολὴ στενοχωρίαν, καὶ ὅτι ὁ τύραννος δὲν τοὺς ἀφήνει ποτὲ εἰς μίαν θέσιν, ἀλλὰ τοὺς μεταθέτει πότε εἰς τὴν Κλεισοῦραν καὶ πότε εἰς τὴν Τεπελένην. Μοι ἐπρόσθεσεν νὰ τοῦ δώσω δύο φορέματα νὰ τοὺς ὑπάγῃ ἄλλ' ὕστερον δὲν τὸ ἔκρινε εὐλόγον. Ἀναχωρῶν αὐτὸς ἀπὸ τοὺς Κορφοῦς μοι ὑπεσχέθη πολλὰ ὑπὲρ πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ καὶ ὡς ἐπληροφορήθην ἐπάσχισεν, ἀλλ' ὁ τύραννος δὲν ἤκουσε τότε τινά.

«Τὸ 1812 Ἰανουαρίου 7 διὰ τοῦ Κου Παπάζογλου ἔλαβον συστατικὰ γράμματα παρὰ τοῦ Κυρίου Ματθαίου Λεσέψ καὶ Δαντσελότ πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντινούπολιν γαλλικὴν πρεσβείαν. Ἐμβαρκαρίσθην εἰς τὸ καράβι τοῦ συγγενοῦς μου καπ. Κυριάκου Σκούρτη, ἐφθασα εἰς Ὑδραν τὰς 17 τοῦ ἰδίου μηνός, ὅπου διέμενον σχεδὸν ἓνα μῆνα. Ἐμβαρκαρίσθην εἰς τὸ πλοῖον τοῦ πενθεροῦ μου καὶ ξεβαρκαρίσθην εἰς Σονατζίκι τῆς Ἀνατολῆς καὶ διὰ ξηρᾶς πέρασα ἀπὸ Βουρλά καὶ τὸν Φεβρουάριον ἐφθασα εἰς τὴν Σμύρνην. Ἀμέσως παρρησιάσθην πρὸς τὸν γαλλικὸν πρόξενον κύριον Δαβίδ, ὅστις μὲ ὑπεδέχθη φιλοφρόνως, μοι ἔδωκεν ἓν τάρταρον νὰ μὲ συντροφεύῃ διὰ Κωνσταντινούπολιν, ὅπου μετὰ δέκα ἡμέρας ἐφθασα. Εἰς τὸν δρόμον ἐτραβήξαμεν πολὺ κρῦο.

«Ἐπῆγα κατ' εὐθείαν εἰς τὸ γαλλικὸν παλάτι, ὁ τότε πρέσβυς κύριος Λατουρομποῦρογ ἔλειπεν εἰς Γαλλίαν, διευθύνεν ὁ Κορ Δουβάλ. Ἐδωσα πρὸς αὐτόν τὰ ἔγγραφα μου, μοι ὑπεσχέθη ὅτι θέλει φροντίσει διὰ τὴν ὑπόθεσίν μας. Μοι χορήγησεν μίαν κάμαραν εἰς τὸ παλάτι καὶ ἓν τάρταρον νὰ συνοδεύσῃ ὅπου ἤθελα ὑπάγει. Μετὰ δέκα ἡμέρας μοι εἶπεν ν' ἀναχωρήσω, καὶ ὅτι ἢ Πόρτα ἔστειλεν φερμάνι εἰς τὸν Ἀλῆ πασᾶν, νὰ ἐλευθερώσῃ ἀνθρώπους καὶ καράβι. Τὸν εὐχαρίστησα καὶ βαρκαρίσθην εἰς τὴν σκούναν τοῦ Νικολοῦ Κουλάτση μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐφθάσαμεν εἰς Ὑδραν.

«Ἐπέρασαν τρεῖς μῆνες καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐμάθομεν τίποτις, ἀποφάσισα νὰ ὑπάγω εἰς Κορφοῦς, ἢ μητέρα μου καὶ ὁ πενθερός μ' ἔδωκεν μ' ἀφήσαν.

ΕΝΑΣ ΙΔΕΩΔΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΑΡΧΩΝ Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Κ. ΜΙΧ. ΜΑΝΟΥΣΚΟΣ

3ον (Τελευταίον)

*Ετσι, πέντε ακριβώς ημέρας από της εγκαταστάσεως της νέας Δημοτικής Αρχής και κατόπιν της γενομένης συσκέψεως μετά του ειδικώς προς τούτο κατελθόντος εις τὸν Πειραιᾶ Ὑπουργοῦ—Διοικητοῦ τῆς Πρωτευούσης κ. Κ. Κοιζιά, ἀπεφασίσθη ὅπως, χωρὶς καμμίαν χρονοτριβὴν, ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ καταρισθέντος προγράμματός τῆς διαρρυθμίσεως τῶν παλαιῶν Δημοτικῶν Κήπων καὶ τῆς δημιουργίας νέων πρὸς τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τῆς πόλεως, πού ἐστεροῦντο ἐντελῶς πρασίνου.

Αἱ ἐργασίαι ἤρχισαν ἀπὸ τὸν Τινάνειον κήπον, λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς θέσεώς του παρὰ τὸν Λιμένα.

Τὰ σιδηρᾶ κιγκλιδώματα ἐλαιοχρωματίσθησαν, αἱ μαρμάρινοι βάσεις τῶν ἐκαθαρίσθησαν, τὰ ναυρονιστικά κιγκλιδώματα μὲ τὰ κανθωτὰ κοτηγήθησαν. Εἰς τὰς θέσεις τῶν παλαιῶν νέοι ἀνθῶνες, κατὰ τὸ ἀγγλικὸν σύστημα, ἐδημιουργήθησαν μετὰ τεσσάρων νέων. Περιχειλώματα ἐκ χαμηλῶν λιγούστων ἐφυτεύθησαν καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν δρομίσκων τοῦ κήπου. Τὰ κενὰ τῶν καλλωπιστικῶν θάμνων καὶ δένδρων συνεπληρώθησαν διὰ νέων, ἀφθονα ἀναρριχώμενα φυτὰ ἐφυτεύθησαν πλησίον τῶν σιδηρῶν κιγκλιδωμάτων. Τίς παλιὴ κακόσχημος πιπεριὴς τοῦ κέντρου ἀντικατέστησε διπλῆ σειρὰ ἀπὸ νερατζιῆς. Τὸ παλαιὸν βῆθρον τῆς μουσικῆς μετεφέρθη, τὸ ἀπὸ τεσσαρακονταετίας ὑπάρχον, ἀχρηστον πλέον, ὑδραυλικὸν δίκτυον τοῦ κήτου, ἀντικατεστάθη διὰ νέου καταλλήλου, ὥστε καὶ τὸ πότισμα νὰ διεξάγεται κανονικῶς καὶ ἡ λειτουργία τῶν ἀναβρυτηρίων νὰ μὴ παρακωλύεται. Διὰ πρῶτην φυχρὰν ἐγκατεστάθη ὑπόγειον δίκτυον ἠλεκτροφωτισμοῦ, μὲ συγχρονισμένους χυτοσιδηροὺς φανοστάτας καί, τέλος, πάντες οἱ δρομίσκοι τοῦ κήπου ἐσκυροστρώθησαν.

Συγχρόνως μὲ τὰς ἐργασίας αὐτὰς καὶ ἐντατικῶς ἐνηργεῖτο ἡ ἐπιχωμάτωσις τῶν ἐπτὰ κηπαρίων τῆς Λεωφ. Ἑλένης Ζάνη καὶ τῶν ἰσαρίθμων τῆς Λεωφ. Χαρ. Τρικούπη, μὲ χῶμα πού ἐπερίσσειεν ἀπὸ τὸν Τινάνειον κήπον. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπιχωμάτωσιν ἤρχισεν ἡ φύτευσις τῶν δι' ἀμαράντου καὶ ἀνθέων τῆς ἐποχῆς. Συγχρόνως ἐδενδροφυτεύθησαν καὶ τὰ πεζοδρόμια τῶν ὡς ἄνω λεωφόρων, ἐνῶ αἱ

ροδοδάφναι τῆς Λεωφ. Χαρ. Τρικούπη μετεφυτεύθησαν εἰς τὸν κήπον τῆς Τερψιθέας πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ὑπαρχόντων ἐκεῖ κενῶν. Κατόπιν διερρυθμίσθη καὶ ἐφυτεύθη ὁ ἐγκαταλειμμένος καὶ κατεστραμμένος κήπος τῆς Πλατείας Λάμπρου Πορφύρα (πρῶην Φρεαττίδος), ὡς ἐπίσης διερρυθμίσθη, ἐξωραίσθη καὶ ἐφυτεύθη ἡ Πλατεία Κανάρη, ὅπου μακρὸν ἐδημιουργήθη προχείλωμα ἐκ χαμηλῶν λιγούστων διακοπτομένων ἀπὸ δενδροειδῆ τοιαῦτα. Ἐπίσης οἱ ἀνθῶνες αὐτῆς ἀνεκαινίσθησαν. Πυράκανθοι ἐφυτεύθησαν, καθὼς καὶ Ἰτέαι, Λεῦκαι καὶ Εὐκάλυπτοι. Πρασιὰ ἐσπάρη δι' ἀγγλικῆς γλῶσσης (γκαζόν), πλείστοι δ' ὅσοι καλλωπιστικοὶ θάμνοι καὶ πολλὰ ἀναρριχώμενα φυτὰ ἐφυτεύθησαν, τὰ ὅποια πολὺ συντόμως θὰ καλύψουν καὶ θάποκρύψουν τὸν τοῖχον. Καὶ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ πεζοδρομίου τῆς Μ. πλευρᾶς ἐφυτεύθη δενδροστοιχία ἐκ ψευδομελιῶν.

Κατόπιν ἤρχισεν ἡ διαρρυθμισις τῶν δύο ἄνω κήπων τῆς Πλατείας Τερψιθέας καὶ τῆς Λεωφ. Π. Μερικχίας, διὰ νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ ἀνακαινισις τοῦ κήτου τῆς Πλατείας τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου καὶ ἡ διαρρυθμισις τῶν ἀνθῶνων του, καθὼς καὶ ἡ συμπλήρωσις τοῦ κηπαρίου τοῦ Μεγάρου τῶν Τ. Τ. Τ.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀνωτέρω ἐργασιῶν, ἤρχισεν ἡ φύτευσις τῶν πέντε νέων κηπαρίων τῶν κειμένων ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν Λεωφόρων Σαχτούρη—Ζαννῆ, ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως Σαχτούρη καὶ Λέκα, τοῦ τρίτου ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως Πύλης καὶ Τζαβέλλα, τοῦ τετάρτου ἐπὶ τῶν ὁδῶν Τζαβέλλα καὶ Φαλήρου καὶ τοῦ πέμπτου εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Σερφιώτου (Νέα Καλλιόπολις).

Τὰ ἐν λόγῳ κηπάρια, λόγῳ τῆς ἐκ πολυχρῶμων λίθων κατασκευῆς τῶν καὶ τῆς ἐπιλογῆς ἐκλεκτῶν φυτῶν καὶ ἀνθέων, εἶναι μοναδικὰ εἰς τὸ εἶδος τῶν καὶ διὰ τὴν Πρωτεύουσαν ἀκόμη.

Νέοι ἀνθῶνες καὶ κηπάρια ἐπίσης ἐδημιουργήθησαν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τῆς Ἀναστάσεως καὶ πλείστα ὅσα ἐφυτεύθησαν ἐκεῖ ἀνθη, δένδρα καὶ φυτὰ.

Ἡ Δημοτικὴ Ἀρχή, προεξάρχοντος τοῦ κ. Μανούσκου, ἔχουσα τὴν ἀντίληψιν ὅτι εἶναι ὑποχρέωσις αὐτῆς ἡ ἐνίσχυσις τῶν Φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων τὰ ὅποια διὰ διαφόρους λόγους δὲν ἴτο δυνατόν νὰ δημιουργήσουν πράσινον, ἔδωκεν ἐντολὴν ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ φυτευθῇ ὁ περίβολος τοῦ Γηροκομείου, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ διαρρυθμισθῇ ὁλόκληρος ὁ χώρος τῆς παρὰ τὴν ὁδὸν Ἀναπαύσεως Παιδικῆς Στέγης καὶ νὰ φυτευθῇ ὁ περίβολος αὐτῆς.

Πρέπει δὲ νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ Δημοτικὴ Ἀρχή, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἔργων τούτων, οὐδεμίαν ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τῶν πραγμάτων λελογισμένην δαπάνην ἐφείσθη.

Νέα θερμοκήπια ἐπίσης κατασκευάσθησαν, τὰ δὲ παλαιὰ ἐπεσκευάσθησαν. Τὸ ζωικὸν λίπασμα τῶν Δημοτικῶν Σφαγείων ἐχρησιμοποίηθη. Σπόρων ἐκλεκτῶν φυτῶν καὶ ἀνθέων ἔγινε προμήθεια ἐξ Ὁλλανδίας, καθὼς καὶ παντὸς ἀπαραιτήτου ὑλ-

Ἔκτοτε θετικῶς δὲν ἐμάθομεν τί τέλος ἔλαβεν ὁ πατήρ μου καὶ ἀδελφός μου. (11).

«Ὁ ἀδελφός μου Ἀντώνιος ἦτον ἀπὸ ἐμὲ δύο χρόνους καὶ ἕξ μῆνας μεγαλύτερός μου. Ἦτον καλῆς διαγωγῆς ἀγαποῦσε τὴν σπουδὴν, εἰς ἄκρον ἐπιμελής. Ἐσπούδαζε ἐπτὰ χρόνους εἰς τὸ σχολεῖον τῶν Κυθωνιῶν, ὁ σκοπὸς τοῦ πατρός μου ὅπου τὸν ἤφευρεν εἰς Κορυφούς καὶ ὅπου εὐρέθη εἰς τὸ καράβιον μας, ἦτον νὰ ἐξακολουθήσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην τὰ μαθήματά του, συντηροῦντο δὲ καὶ παρὰ τοῦ Παύλου. Ὁ ἀδελφός τύρρανος μᾶς τὸν ὑπέστησεν. Αἰωνία σου ἡ μνήμη φίλιτε ἀδελφε Ἀντώνιε».

Ἀκολουθεῖ τὸ τέλος)

ΑΝΤΩΝ. ΛΙΓΝΟΣ

σελίδα 209

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΥΔΡΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΥΔΡΑΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΜΟΝΟΝ ΤΟΝ ΑΝΤ. Ν. ΜΑΝΙΚΗΝ ΓΡΑΦΕΙΑ· ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ· ΑΓ. ΚΩΝ/ΤΙΝΟΥ 9· ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΕΤΟΣ 7'· ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1939 ΑΡΙΘ. 10 (82)	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝΗΣ Ν. ΜΑΝΙΚΗΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑ· ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΥ 18· ΑΘΗΝΑΙ (2)
--	---

ΑΛΗ ΠΑΣΑ ΤΕΠΕΛΕΝΛΗ ΚΑΚΟΥΡΓΙΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΑΧΙΝΗ ΜΑΡΤΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

2 (Τελευταίον)

«Έν Ἀθήναις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1840

Ὁ ὑποφαινόμενος χρηματίας εἰς ἱκανὸν διάστημα ἐτῶν πλησίον τοῦ ποτὲ σατράπου τῶν Ἰωαννίνων Ἀλῆ Πασᾶ Τεπελενλῆ, πιστοποιῶ ἐν καθαρῷ συνειδίῳ καὶ μεθ' ὄρκου ὅτι ὁ ἐξ Ὑδρας καπετὰν Δημήτρης Σαχίνης, ἀφ' οὗ κατὰ τὸ ἔτος 1807 εὐρίσκετο διηνεκῶς μετὰ τοῦ ἰδιοκτικτοῦ πλοίου του εἰς ὑπηρεσίαν ἡσασικὴν ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ ναυάρχου Σινιάβιν καὶ κατεστάθη ἐχθρικώτατος εἰς τοὺς Ὀθωμανούς, ὄντας τότε εἰς πόλεμον μετὰ τοὺς Ρώσους, συνελήφθη δολίως μετὰ τῶν δύο υἱῶν του κατὰ τὸ ἔτος 1809 (12) εἰς τὸν λιμένα Σύβοτα τῆς Ἡπείρου, ἀντικρυ τῆς νήσου Παξῶν παρά τινων ἐκεῖ οἰκούντων Ἀλβανῶν Ὀθωμανῶν ὀνομαζομένων Καμπέρη καὶ Ρεσούλη υἱῶν τοῦ Μούρτου, μετὰ τοὺς ὁποίους ἐνομιζέτο εἰς φιλίαν, ὡς ἀγοράζων παρ' αὐτῶν τροφίμα, ἀλλ' οὗτοι ἦσαν κρυφίως ἀγορασμένοι ἀπὸ τὸν Ἀλῆ Πασᾶν, καὶ ἐστάλη μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἀντωνίου (διαφυγόντος τοῦ ἑτέρου υἱοῦ του Γεωργίου) εἰς Ἰωάννινα. Ταυτοχρόνως δὲ συνελήφθη παρ' αὐτῶν καὶ τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἦτο φορτωμένον ἄλας, μεθ' ὅλων τῶν ἐπιβατῶν, τῶν ὁποίων ἀκολούθως ἀπολυθέντων ὡς ὑπηκόων Ἀγγλων, ἔμεινεν ὁ Σαχίνης μετὰ τοῦ ἠθθέντος υἱοῦ του καὶ τὸ πλοῖον του εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ τυράννου καὶ ἐρρίφθησαν οὗτοι εἰς σκοτεινὴν καὶ ἀπόρητον φυλακὴν, ἀφ' ὅπου πλέον δὲν ἐφάνησαν εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Καθὼς δὲ ἀκολούθως ἔμαθον ἐκ στόματος ἑνὸς τῶν δημίων, ὁ μὲν υἱὸς τοῦ Σαχίνη Ἀντώνιος ὑπέφερε τὸν θάνατον τῆς ἀγχόνης, ὁ δὲ Σαχίνης αὐτὸς ὑπέκλυψεν εἰς ποικίλα καὶ φρικτὰ μαρτύρια, καθὼς ἐπίθεσιν σιδηροῦ πυρωμένου στεφάνου εἰς τὴν κεφαλὴν, χύσιν φλογισμένου ἐλαίου εἰς τὸ στήθος, πλάκωμα δι' ἑνὸς παμμεγίστου λίθου, καὶ ἄλλα ἐξ ὧν ἐξεψύξεν.

Δηλοποιῶ προσέτι, ἐπίσης ἐν συνειδήσει καὶ μεθ' ὄρκου ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, καὶ πρὶν εἰσεῖτι γνωρισθῆ ἂν ὁ Σαχίνης ἐξῆ εἰσεῖτι ἢ ἀπέθανεν εἰς τὴν κρυφὴν φυλακὴν, εἶχα λάβει ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν ἐν Ὑδρᾷ Ν. Τομπάζην, ὅστις φίλος μου ὦν ἀπὸ Βενετίαν καὶ γνωρίζων τὴν παρὰ τῷ σατράπῃ οἰκειότητά μου, μ' ἐπεφόρτιζε νὰ ἐξετάσω περὶ τοῦ Σαχίνη, καὶ ἂν ἦτον εἰσεῖτι ζῶν, νὰ προσπαθῆσω περὶ τῆς ἐλευθερώσεώς του, καὶ χρειᾶς καλούσης νὰ ἐξοδεύσω καὶ ὅσα ἤθελον ἀναγκαῖοι χρήματα. Λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἀνέφερα περὶ τούτου

εἰς τὸν σατράπην καὶ τὸν ἠρώτησα συγχρόνως ἂν τρόντι ἐξη τοιοῦτον ἄνθρωπον εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἂν αὐτὸς ἐξη εἰσεῖτι. Ὁ τύραννος τότε ἐσφιγξε τὸν λαϊμὸν του μετὰ τὴν χεῖρα του, δεικνύων ὅτι τὸν ἐφόνευσεν. Ἐτόλμησα τότε νὰ τὸν ἐρωτήσω τὴν αἰτίαν, καὶ αὐτὸς τότε μετὰ θυμὸν μοι ἀπεκρίθη ὅτι τὸν ἐκδικήθη, διότι τουρκικὸς ὑπήκοος ὦν ἐγινε Ρώσος καὶ ἐπολέμει τοὺς Τούρκους, αἰχμαλωτίσας καὶ φονεύσας πᾶμπόλλους ἐξ αὐτῶν. Μολαιαῦτα, μοι ἐπρόσθεσε, σὺ μὴ γράφης ὅτι τὸν ἐφόνευσα, ἀλλ' ὅτι τὸν ἐχω εἰς τὴν φυλακὴν, ὡς ἔχων κατ' αὐτοῦ ἀπαιτήσεις διὰ τὰς ὁποίας εἶχε κάμει λείας.

Τελευταίον τὸν ἠρώτησα ἂν ἤθρεν εἰς τὸ πλοῖον του χρήματα πολλά, καὶ μ' ἀπήντησε, ναί, εὐρέθη ἱκανὴ περιουσία ἀλλ' ὄχι πάλιν τόση ὅσην ἔλεγεν ἢ φήμη. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ φήμη ἔλεγεν, ὅτι εὐρέθησαν εἰς τὸ πλοῖον τοῦ Σαχίνη πολλὰ πλούτη.

Ταῦτα γνωρίζων καὶ μαρτυρῶν, εἰς ἐνδειξιν καὶ πίστιν ὑποφαίνομαι.

Γεώργιος Τουρτούρης

Οἱ ὑποφαινόμενοι πιστοποιοῦμεν ἐν καθαρῷ τῷ συνειδίῳ ὅτι ὁ ἀνωτέρω ὑπογεγραμμένος κύριος Γεώργιος Τουρτούρης ἦτον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐλήφθη ὁ καπετὰν Σαχίνης μετὰ τοῦ πλοίου του, πλησίον τοῦ σατράπου τῶν Ἰωαννίνων Ἀλῆ Πασᾶ, καὶ εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς τὰ ἀνωτέρω παρ' αὐτοῦ ἀναφερόμενα.

Ἀθανάσιος Λιδωρίκης σύμβουλος Ἐπικρατείας
Στέργιος Παπᾶ Στεργίου
Ἀγγελος Σίμος.

Ὁ Διοικητὴς Ἀττικῆς

Ἐπικυροῖ τὴν γνησιότητα τῶν ἀνωτέρω ὑπογραφῶν τῶν Κ. Κ. Τουρτούρη, Ἀθανασίου Λιδωρίκη συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας, Στεργίου Παπᾶ Στεργίου καὶ Ἀγγέλου Σίμου.

Τῇ 20 Φεβρουαρίου 1841. Ἀθῆναι

(Σ) Ὁ Διοικητὴς Ἀττικῆς

Γ. Λεβέντης

Ἐπικυροῦμεν τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Διοικητοῦ Ἀττικῆς Κ. Γεωργίου Λεβέντη.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 21 Αὐγούστου 1841

(Σ) Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας Δ. Χρησιτίδης

Pour la légalisation de la signature ci-contre de M. Chrétidés secrétaire d'Etat au département de l'interieur

Athènes le 22 Août)3 7bre 1841

Le secrétaire d'Etat de la maison du Roi et des affaires étrangères I. Risos

Θὰ φανῆ παράδοξον πῶς μετὰ εἴκοσι καὶ ἑν ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σαχίνη ἔδωσε τὴν περὶ τούτου βεβαίωσιν ὁ Τουρτούρης. Τὸν λόγον μανθάνομεν ἐκ τοῦ ἐπομένου ἐγγράφου γεγραμμένου εἰς τὴν γαλλικὴν, ὅπερ παραθέτομεν ἐν μεταφράσει:

Ἀθῆναι 22 Ἀυγούστου | 3. 7βρίου 1841.

Πρὸς τὸν κύριον Ἰωάννην Παπαροηγόπουλον
γενικὸν πρόξενον

τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ἐν τῇ Στερεᾷ Ἑλλάδι καὶ ἐν Εὐβοίᾳ.

Ὁ ὑπογεγραμμένος ἔμαθε πρὸ μικροῦ ἐκ τῶν Ἐφημερίδων τῆς Πετρούπολεως, ὅτι ἡ Ρωσικὴ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἔλαβε τὴν φιλάνθρωπον ἀπόφασιν νὰ καλέσῃ ἐκείνους τῶν πλοιαρχῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ, οἱ ὅποιοι ἔχουν δικαιώματα ἀποζημιώσεως ἢ ἀνταμοιβῆς διὰ τὰς ὑπηρεσίας ἐνεκεν ζημιῶν, τὰς ὁποίας ὑπέστησαν εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν ὑπηρεσίαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ναυάρχου Σινιάβιν κατὰ τὸ ἔτος 1806 καὶ τὰ ἐπόμενα, νὰ ὑποβάλουν διὰ τῶν τοπικῶν ἀρχῶν δηλώσεις τῶν ἀπαιτήσεων τῶν διὰ νὰ ἐξελεγχθοῦν.

Συμμορφούμενος πρὸς τὴν εὐμενῆ ταύτην πρόσκλησιν ὁ ὑπογεγραμμένος, υἱὸς καὶ κληρονόμος τοῦ μακαρίτου πλοιαρχοῦ Δημητρίου Σαχίνη, ὡς τὸ προσηρητημένον πιστοποιητικὸν ὑπὸ στοιχείου Α', ἰδιοκτητῆ τοῦ τῆς Ὑδροαῖκῆς κορβέττας Ἴρις, ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἰκετεύσῃ διὰ τῆς ὑμετέρας μεσολαβήσεως, κύριε γενικὲ πρόξενε, τὴν πασιγνωστον μεγαλοδοξίαν καὶ τὴν φωτεινὴν δικαιοσύνην τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος, ὑποβάλλων μὲ βεβαιότατον σέβας τὴν ἐπομένην αἴτησιν.

Ἡ κορβέττα ἐκείνη, χωρητικότητος 600 τόννων, διοικουμένη ὑπὸ τοῦ πλοιαρχοῦ Ἀντωνίου Χατζῆ Δούκα, ὑπὸ σημαίαν ῥωσικὴν, ἀνῆκεν ἀπ' ὀρχῆς ὡς ἰδιοκτησία κατὰ τὰ ἕξ ἐνδέκατα εἰς τὸν Δημήτριον Σαχίνην, πατέρα τοῦ ὑπογεγραμμένου, καὶ κατὰ τὰ ἄλλα πέντε ἐνδέκατα εἰς τὸν Ἀντώνιον Χατζῆ Δούκα, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συνημμένου τίτλου ἰδιοκτησίας ὑπὸ στοιχείου Β'.

Τὸ πλοῖον ἐκεῖνο εὗρίσκετο εἰς τὸν λιμένα τῆς νήσου Ὑδρας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1807, ὅποτε ὁ ναύαρχος Σινιάβιν, ὁ ὁποῖος εὗρίσκετο εἰς τὸν ἴδιον λιμένα, ἐπὶ τῇ πληροφορίᾳ ἧτις κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, τοῦ ἐδόθη, καὶ καθ' ἣν ὁ ἕτερος τῶν ἰδιοκτητῶν, ὁ Δημήτριος Σαχίνης ἦτο ὑπῆκοός Γάλλος, τὸ ἐζήτησε καὶ τὸ ἔλαβεν, ἐφωπλισμένον ὡς ἦτο, διὰ τὴν αὐτοκρατορικὴν ὑπηρεσίαν, ὡς πείθεται τις ἐκ τοῦ ἐπισήμου ἐγγράφου τοῦ ναυάρχου, προσηρητημένου ὑπὸ τὸ στοιχεῖον Γ'.

Ἄν καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ναύαρχος ἐπληροφορήθη ὅτι τὸ ἐν λόγω πλοῖον ἦτο ἰδιοκτησία Ὑδροαίου καὶ ὄχι Γάλλου, ἐξηκολούθησε νὰ τὸ κρατῆ προφασισόμενος ὡς δικαιολογίαν ὅτι ἦτο ἤδη εἰς αὐτὸ ἀνηρτημένη ἡ αὐτοκρατορικὴ σημαία. Οὕτω καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Τουρκίας πολέμου τὸ πλοῖον ἀπετέλει μέρος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στόλου, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἐπισήμου ἐγγράφου τοῦ δημάρχου τῆς Ὑδρας, προσηρητημένου ὑπὸ στοιχείου Δ'.

Κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο ἡ κορβέττα ἐκείνη ἐπραγματοποίησεν ἀρκετὰς ἐχθρικὰς λείας. Ἐκ τῶν λειῶν ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἦσαν σημαντικαί, καὶ τῶν

ὁποίων ἡ ἀξία, κατὰ τὴν τότε κοινὴν φήμην, ἀνῆλθεν εἰς τὸ πᾶν τῶν 760.000 πιάστρων, τὸ νόμιμον μερίδιον δὲν ἐδόθη εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας, διότι τοῦ Ἀντωνίου Χατζῆ Δούκα ἀποβάντος, ὀφειλέτου πρὸς τὸν πατέρα τοῦ ὑπογεγραμμένου, ὁ τελευταῖος ἐνόμισεν ὅτι ἐδικαιοῦτο νὰ κατὰσχῃ τὸ εἰς χεῖρας τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς περὶ οὗ ὁ λόγος χρῆμα, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐκ τοῦ ὑπὸ στοιχείου Ε' ἐγγράφου τοῦ πλοιαρχοῦ Θεοδώρου Λέλλου, καὶ ὡς εἶναι δυνατόν νὰ βεβαιωθῇ ἐν πάσῃ στιγμῇ διὰ τῆς ἐρεῦνης τῶν δημοσίων καταστίχων τῆς τότε αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως.

Τὸ 1808 ἀποφάσεις τελεσίδικοι τοῦ δικαστηρίου Κερκύρας, αἱ ὁποῖαι θὰ ὑποβληθοῦν ἐν καιρῷ ὅπου δέον, ἐπεδίκασαν τὴν κορβέτταν ὀλόκληρον εἰς τὸν πατέρα τοῦ ὑπογεγραμμένου ὡς πλήρη ἰδιοκτησίαν του, τοῦ Ἀντωνίου Χατζῆ Δούκα κηρυχθέντος πρὸς τοῦτους ὀφειλέτου ὄχι μικρῶν ποσοτήτων.

Ὁ ὑπογεγραμμένος θὰ ἐπεθύμει νὰ μὴ ἀναμνησθῇ θλιβερῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἐπηκολούθησαν μετέπειτα ἐνεκα τοῦ πλοίου τούτου.

Ὅτι ὁ διαβόητος τύραννος Ἀλῆ Πασᾶς τῶν Ἰωαννίνων, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπεζήτηε παρὰ ἐκδίκησιν διὰ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον τὸ πλοῖον τοῦτο ἐπροξένησεν εἰς τοὺς Τούρκους διαρκούντος τοῦ πολέμου, τὸ ἤρπασε δι' ἀπάτης καὶ τὸ ἐδήμεισε μεθ' ὄλου τοῦ φορτίου καὶ τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν ἐν αὐτῷ.

Ὅτι εἰς τὸν λιμένα τοῦ Μούρτου ἐν Ἠπείρῳ, ὅπου τὸ πλοῖον ἠρπάγη, ὁ πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ ὑπογεγραμμένου ἐκρατήθησαν δεσμῶται, ἐνῶ ὁ ὑπογεγραμμένος ἠδυνήθη νὰ σωθῇ ὡς ἐκ θαύματος διὰ λέμβου εἰς Κέρκυραν.

Ὅτι ὁ πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ ὑπογεγραμμένου, ἀφοῦ ὑπέστησαν εἰς τὰς φοβερὰς φυλακὰς τῶν Ἰωαννίνων τὰ σκληρότερα βασανιστήρια, ἐπὶ τέλους ἐθανατώθησαν.

Πάντα ταῦτα τὰ γεγονότα ἐγράφησαν εἰς τὴν ἱστορίαν μὲ χαρακτηριστικὰς ἀιματηροῦς. Εἶναι πασιγνωστὰ καὶ ἐγείρον ἀκόμη τὴν φρίκην καὶ τὸν οἰκτον πάσης χριστιανικῆς καρδίας. Ἐπιβεβαιοῦνται ἄλλως τε διὰ τοῦ προσαρτωμένου ἐγγράφου ὑπὸ στοιχείου Ε' τοῦ δημάρχου τῆς Ὑδρας καὶ τῆς ἐπιμαρτυρίας ὑπὸ στοιχείου F' τοῦ κυρίου Γεωργίου Τουρτούρη, αὐτόπτου καὶ ἀξιοπίστου μάρτυρος, ὅστις εἶχε διάφορα ὑπογεγράμματα εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ σατραποῦ ἐκείνου.

Ἐπὶ τοιούτων ἐκδουλεύσεων στηριζόμενος καὶ πρὸς ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν ἐκ τῶν τοιούτων δεινῶν τολμᾷ ὁ ὑπογεγραμμένος νὰ προστρέξῃ δι' ὑμῶν, κύριε γενικὲ πρόξενε, εἰς τὴν ἀπέραντον φιλάνθρωπιαν καὶ τὴν ἄκραν δικαιοσύνην τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν. Ὑμεῖς, ὁ ὁποῖος πρὸ πολλοῦ διαμένετε ἐν Ἑλλάδι καὶ γνωρίζετε ἐπακριβῶς τῶν τελευταίων χρόνων τὴν ἱστορίαν τῆς, Ὑμεῖς εἰσθε ὁ ἐνδεδειγμένος νὰ ἐπιβεβαιώσητε τὰ προειρημένα γεγονότα καὶ νὰ πείσητε τὴν αὐτοκρατορικὴν κυβέρνησιν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἴσως ὑπόθεσις πλέον ἀξία τῆς εὐλόγου καὶ ἱωηρᾶς αὐτῆς συμπαθείας ἀπὸ τὴν τραγικὴν ταύτην ὑπόθεσιν, μάλιστα ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Τίγρις τῆς Ἠπείρου οὐδεμίαν ἰδιαίτεραν αἰτίαν εἶχε διὰ νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ ὑπογεγραμμένου. Οὐδὲν ἄλλο ἤθελε, καὶ τὸ

ἐπίστευε, παρὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν δόξαν τῆς Ρωσσίας.

Ὁ ὑπογεγραμμένος δὲν προτίθεται νὰ ἀπαιτήσῃ ἀποζημιώσιν δικαιοματικὴν, διότι θὰ ἐθλίβετο οὕτω ἡ ψυχὴ του νὰ διανοεῖτο νὰ ζητῆ τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος, δι' αὐτὸν ἀνεκτιμήτου, τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του. Θέτει ἀπλῶς πάντα ταῦτα τὰ περιστατικά ὑπ' ὄψιν τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως, προσθέτων ὅτι ἡ κορβέττα ἐκεῖνὴ ἐστοίχιζεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἑβδομήκοντα χιλιάδας διστήλων, ὅτι ποσὸν εἴκοσι τεσσάρων χιλιάδων διστήλων εὐρέθη ἐπὶ τοῦ πλοίου ὅτε κατελήφθη καὶ ὅτι ἡ ἀξία τοῦ φορτίου ἀνήρχετο εἰς τέσσαρας χιλιάδας διστήλων, καὶ ὅτι τέλος ὁ ἀποβιώσας πατήρ μου εἶχε νὰ λάβῃ τὴν νόμιμον μερίδα ἐκ τῶν λειῶν τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ πλοίου του. Ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις ἄς εὐαρεστηθῆ νὰ κάμῃ ὅ,τι νομίζει ἀρμόζον. Ὁ ὑπογεγραμμένος ἐπαφίεται καθ' ὀλοκλήριαν εἰς τὴν γενναιοψυχίαν της. Ἄλλο δὲν ζητεῖ παρὰ ἀπλὴν μόνον χάριν.

Ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου μόνος ἰδιοκίτης τῆς κορβέττας καὶ πιστωτῆς τοῦ Ἀντωνίου Χατζῆ Τούκα ὁ ὑπογεγραμμένος, ὑποβάλλει τὸ αἴτημά του ὡς μόνος αὐτὸς δικαιούχος καὶ ὑπὲρ μόνου αὐτοῦ δι' ὅλην τὴν ὑπόθεσιν τολμᾷ νὰ παρακαλέσῃ τὴν αὐτοκρατορικὴν κυβέρνησιν νὰ εὐδόκησῃ νὰ ἐκδώσῃ τὴν ὑψηλὴν ἀπόφασίν της. Ἐκεῖνοι, ἐν τούτοις, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἀνατεθῆ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑψηλῆς θελήσεως τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος, εἶναι οἱ ἀρμόδιοι νὰ μὴ ἀναγνωρίσουν προσωρινῶς τὸν ὑπογεγραμμένον παρὰ διὰ τὰ 6/11, ἐπιφυλασσόμενοι διὰ τὸ ὑτόλοιπον, ὅταν παρουσιάσῃ τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, ἐκ τῆς ὁποίας προκύπτουν τὰ δικαιώματά του καὶ τῆς ὁποίας θὰ σπεύσῃ νὰ ζητήσῃ ἐπικεχυρωμένον ἀντίγραφον.

Ὁ ὑπογεγραμμένος ἐπαφίεται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ὑψηλὴν εὐμένειαν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ ἔχει τὴν τιμὴν νὰ διατελῆ μὲ βαθύτατον σέβας.

Τῆς Ὑμετέρας ἐξοχότητος, κύριε γενικὴ πρόξενη, ταπεινότητος καὶ εὐπειθέτατος θεράπων

Γ. Σαχίνης

Ἔδρα 1 Σεπτεμβρίου 1939

ΑΝΤ. ΛΙΓΝΟΣ

(1) Ἀρχεῖον Ὑδρας, τόμ. 3 σελ. 12, 51, 52.

(2) Ἐσφαλμένως ἐγράφομεν εἰς ἄρθρον μας δημοσιευθὲν εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Ἰουλίου, ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ ἀρπαγὴν πλοῖον ἦτο τὸ Σαχίνι, περὶ οὗ εἰς αὐτὸ γίνεται λόγος ἦτο ἡ Ἴρις.

(3) Γ. Κριεζῆ, Ἱστορία τῆς Ὑδρας, σελ. 143—144 καὶ Ἀρχεῖον Ὑδρας, τόμ. 3 σελ. 428, 462, 522, 527, 531, 536, 539, 557 καὶ τόμ. 4 σελ. 3.

(4) Ἀρχεῖον Ὑδρας, τόμ. 3.

(5) Πρὸς ἐπιτυχίαν συγγνώμης ἐδαπάνησαν 2000 διστήλια, ἔχοντα σημερινὴν ἀνταλλακτικὴν ἀξίαν 2000000 δραχμῶν. Δι' ἀποζημιώσιν ἐνὸς φορτίου ἐλαίου ἀνήκοντος εἰς τὸν Παρίωνα Coutourier, πρόξενον τῆς Γαλλίας ἐν Ἀθήναις ἐπλήρωσαν 220000 γρόσια, ἔχοντα τότε ἀξίαν 44000 διστήλων καὶ σημερινὴν ἀνταλλακτικὴν ἀξίαν 44000000 δραχμῶν. Ὁ δὲ Λάξαρὸς Κουντουριώτης ἐδάνεισε τὸν Σενιάβιν διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ στόλου του 45000 Ὀλλανδικὰ φλωρία, ἔχοντα τότε ἀξίαν 108000 διστήλων καὶ σημερινὴν ἀνταλλακτικὴν ἀξίαν 108000000 δραχμῶν. (Ἀρχεῖον Ὑδρας, τόμ. 3 καὶ Γ. Κριεζῆ, Ἱστορία τῆς Ὑδρας σελ. 125).

Κάμνουεν τὸν ὑπολογισμὸν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ τιμὴ τῶν πραγμάτων, ὑπολογιζομένη εἰς χρυσόν, εἶναι

Ο ΥΔΡΑΪΚΟΣ ΣΤΙΚΟΣ

ΣΤΗΝ ΥΔΡΑ

Πατρίδα,
ἡ λέξη σου ἅγια.
Γ' ἀντίκρυσμα, πλάνημα στὸ φῶς τὸ γαλήνιο,
καὶ μοιάζεις,
τὸ κύμα ποτὲ νὰ μὴ σ' ἄγγιξε
μόναχα οἱ ἄφροι
ν' ἀχνοπλέκουνε γιὰ σέ δαντελώματα.
Καὶ πάνω στῶν βράχων τὰ γλυφτὰ τ' αἰετώματα
νὰ χύνονται, νὰ σμίγουν τὰ χρώματα
στὰ χρυσὰ βασιλέματα
καὶ ν' ἀνάβουν
στὰ γνέματα τὰ ἠλιάχτινα,
πύρινα.
Πατρίδα,
στὸ σύθαμπο σιγούνε καὶ δέονται
τὰ πέτρινα ὑψώματα,
καὶ δέονται
γιὰ κείνους ποὺ σ' ἄγιασαν,
γιὰ κείνους ποὺ σ' ὕψωσαν,
καὶ δέονται
γιὰ κείνους ποὺ χάθηκαν,
καὶ δέονται, καὶ δέονται
τὰ πέτρινα ὑψώματα
ποὺ ἐπάνωθε ἀκοίμητα ἀνάβουν καντηλέρια,
κι' ἀστέρια γιὰ σέ στεφανώματα.
Πατρίδα,
τώρα, ἀπλό, καὶ σὰν ἅγιο
τὸ κάθε ξημέρωμα,
μὲ γαλήνιο τὸ γέννημα
μὲ τὸ πέσιμο, σὰν τραγούδι...
σὰν τραγούδι.
Καὶ τὸ πᾶνε τ' ἀσπρόπουλα
μακριά, στὰ ναυτόπουλα
ποὺ ποθοῦνε τ' ἀντίκρυσμα τὸ δικό σου
σὰν πλάνημα, ὕφασμένο μὲ μάγια
καὶ γυρεῦσιν ν' ἀκούσσουνε
τὴ δικιά σου,
τὴ λέξη τὴν ἅγια.

ΦΑΝΗ Ι. ΣΑΧΙΝΗ

σήμερον πενταπλασία καὶ ὅτι ἡ χρυσὴ δραχμὴ τιμᾶται σήμερον 40 χαρτίνας.

(6) Ὁ ἕτερος τῶν υἱῶν τοῦ Σαχίνη κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ, εὐθύς ὡς συνελήφθη, καὶ δὲν διέσωσεν αὐτὸν ὁ Rouqueville.

(7) Ὁ Rouqueville ἐσφαλμένως ὀνομάζει τὸ πλοῖον Ὀρφεύς.

(8) Rouqueville, Histoire de la régénération de la Grèce, τόμ. 1 σελ. 326.

(9) Ἀρσβαντινοῦ, Ἱστορία τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, σελ. 201.

(10) Προηγεῖται περιγραφή ἐμπορικῶν διενέξεων καὶ διζκῶν, πρὸς τερματισμὸν τῶν ὁποίων ὁ Σαχίνης διέτριβεν ἐν Κερκύρῳ.

(11) Ὁ Δημήτριος Σαχίνης ἐν ἐπιστολῇ του ἐξ Ἰωαννίνων πρὸς τὸν Ἀναστάσιον Θεοδωράκη, ὑπὸ χρονολογίαν 13 Ἰουνίου 1810, γράφει ὅτι συνελήφθη ἐν Μοῦρτῳ τὴν 17 Μαΐου καὶ ἤχθη εἰς Ἰωάννινα τὴν 22 ἰδίου καὶ παρακαλεῖ νὰ γράψουν οἱ προεστώτες τῆς Ὑδρας πρὸς τὸν Ἀλῆ Πασᾶ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ, νὰ γράψῃ καὶ ὁ Τομπάζης περὶ τούτου πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλῆ, τὸν Βελῆ Πασᾶν Πελοποννήσου. Ἐγραψαν δὲ οἱ προεστώτες πρὸς τὸν Ἀλῆ τὴν 20 Ἰουνίου 1810. Ἐγραψαν πρὸς αὐτὸν καὶ πάλιν τὴν 23 Μαρτίου 1814, καὶ πρὸς τὸν ἐν Ἰωαννίνοις Σταῦρον Ἰωάννου τὴν 15 Σεπτεμβρίου. Ἄλλ' ὁ Ἀλῆ Πασᾶς οὔτε εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολήν, οὔτε εἰς τὴν δευτέραν ἀπήντησεν. Ὁ δὲ Σταῦρος Ἰωάννου ἀπήντησε τὴν 15 Ὀκτωβρίου, ὅτι ὁ Σαχίνης καὶ ὁ υἱὸς του πρὸ χρόνων ἀπέθανον. (Ἀρχεῖον Ὑδρας, τόμ. 4 σελ. 56, 58, τόμ. 5 σελ. 98, 149, 150).

(12) Ὁ Γεώργιος Τουρτούρης ἐσφαλμένως ἀνάγει τὸ γεγονός τοῦτο εἰς τὸ ἔτος 1809. Αὐτὸς ὁ Σαχίνης ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἀναστάσιον Θεοδωράκη ἐπιστολῇ του γράφει ὅτι συνελήφθη τὴν 17 Μαΐου 1810.